

Lucian: Het licht dat
mij koos

Lucian: Het licht dat mij koos

Lucian Bloodstone

Schrijver: Lucian Bloodstone
Coverontwerp: Lucian Bloodstone
ISBN:
© <Lucian Bloodstone>

Hoofdstukken

- I — Het Licht Dat Mij Koos
- II — Waar Verdriet Wortel Schiet
- III — Het Klooster Van Holle Namen
- IV — De God Die Niet Antwoorde
- V — De Verboden Tekst
- VI — De Droom van Vuur en Wind
- VII — Ketterij
- VIII — Ballingschap
- IX — Het Oude Geloof Onder Het Nieuwe
- X — De Naam Wordt Aangenomen
- XI — De Lichtbrenger Spreekt
- XII — Lucian
- XIII — Ochtend

Dit boek is geen geloofsverklaring, noch een uitnodiging om een doctrine te volgen. Het is het verslag van een reis die zich ontvouwt in de kille stilte van een klooster, door de rauwe wildernis van de bergen, tot aan de warme gloed van een eigen haardvuur. Het is een reis van verdriet naar ontwaken. De figuur die bekendstaat als Lucifer verschijnt hier niet als een religieuze entiteit, maar als een archetype: de Lichtbrenger. Hij staat symbool voor het principe van bewustzijn — de moed om helder te zien, zelfs wanneer die helderheid je alles kost wat je ooit als veilig beschouwde. Lucian is geen traditionele held. Hij is geen heilige, maar ook geen verstotene. Hij is simpelweg iemand die wakker is geworden. De middeleeuwen dienen als decor, omdat ze een tijdloze menselijke strijd weerspiegelen: de spanning tussen de opgelegde waarheid van een tiran en de geleefde werkelijkheid van een vrij mens. De kloosters, bossen en verboden teksten zijn meer dan geschiedenis; het zijn de innerlijke landschappen waar onze eigen geest vandaag de dag nog steeds doorheen wandelt. Dit verhaal keert zich niet tegen geloof; het luistert naar wat er voorbij de starre overtuigingen ligt. Het eert twijfel als een noodzakelijke drempel en licht als iets dat onthult in plaats van sust. Het suggereert dat de hoogste vorm van spiritualiteit niet ligt in onderwerping aan een Orde die de ziel wil ketenen onder het mom van bescherming, maar in de breekbare, allesoverheersende kracht van een liefde die sterker is dan de dood. De naam Lucian is geen rebellie tegen het goddelijke. Het is een afstemming op de Morgenster die ons allemaal leidt wanneer de nacht op zijn donkerst is. Want pas in de ontmoeting met de ander — in de blik die ons werkelijk ziet en de hand die ons niet loslaat — ontdekken we de ware reden om het licht te dragen. Als dit boek je onrustig maakt, heeft het zijn werk gedaan. Als het weerklank vindt, heeft het zijn lezer gevonden. Lees het langzaam. Niet om te geloven — maar om de weg naar huis te vinden.

1 Het licht dat mij koos

H1.1: De laatste drempel

Voordat ik mijn naam koos, leerde ik hoe het was om te verdwijnen in de echo van een ander.

Ik dwaalde door de kathedraal, een ruimte die ooit mijn hele universum besloeg.

Boven mij boog een eindeloos, duister gewelf, gedragen door stenen pilaren die omhoog schoten als versteende bomen in een heilig, dood bos. De tijd leek hier gevangen in het gesteente, bevroren in een eeuwige ademteug. De geur van eeuwenoude wierook hing zwaar in de lucht, een verstikkende sluier, vermengd met de kille, vochtige adem van de muren.

In de verte weerkaatste de echo van een eenzame voetstap — een verdwaalde ziel in een doolhof van geloof — terwijl de offerkaarsjes als verre, machteloze sterren flakkerden tegen de overmacht van de duisternis. Het was een universum van schaduw, en ik was er lange tijd de enige gevangene van geweest.

Nu was het slechts een karkas van steen en glas. De geur van wierook, die ik vroeger associeerde met de adem van het goddelijke, prikte nu in mijn neus als oud stof en vergeten as. De stilte hier was geen vrede; het was een afgrond. Een holle, hongerige stilte die alles opvrat wat ik erin wierp. Het was net als de kapel in het klooster.

Daar kende ik elke barst in de plavuizen. Mijn knieën vonden daar blindelings de vertrouwde inkepingen in het hout van de knielbank, een pijn die door de jaren heen een tweede huid was geworden. Keer op keer. Hoe vaak had ik daar niet gezeten, mijn vingers verkramp om kralen die geen antwoorden gaven? Mijn gebeden waren als vogels met gebroken vleugels; ze verlieten mijn lippen wel, maar bereikten nooit de hemel. Ze stortten neer op de koude vloer en stierven daar, ongehoord.

"Raphael?"

De stem sneed door de gewijde lucht als een roestig mes. Gregor. Mijn mentor. De man die mij had geleerd hoe ik mijn eigen geest moest temmen in ruil voor genade.

"Raphael?"

Het was niet de naam zelf die de rilling veroorzaakte, maar het bezit dat eruit sprak. Gregor sprak de naam uit alsof hij een touw om mijn nek trok. Ik voelde de haat, diep en zwart als teer, opborrelen in mijn borstkas. Haat voor de jongen die bij die naam hoorde — die

buigzame, bange schaduw die jarenlang had geprobeerd in een vorm te passen die nooit voor hem gemaakt was.

Raphael. Een naam die klonk als een belofte, maar die voor mij voelde als een oude schoen: versleten, knellend en doordrenkt van het vuil van een pad dat ik niet langer wilde bewandelen. Elke lettergreep was een herinnering aan de knielende slaaf die ik was geweest.

"Je hebt verplichtingen, Raphael!"

Ik keek hem aan, maar ik zag niet langer mijn mentor. Ik zag de bewaker van een lege kooi. De haat smeulde onder mijn huid, een gevaarlijk vuur dat ik voor het eerst niet probeerde te doven met een gebed. Ik wilde de naam van me af rukken, hem als een bebloed kleed voor zijn voeten werpen.

Ik draaide me om en de afstand tussen mijn hiel en de kerkvloer voelde voor het eerst licht. Met elke stap liet ik een stukje van die naam achter. Laat Gregor de herinnering aan Raphael maar koesteren; de man die naar buiten liep, was al iemand anders. Het was als een kledingstuk dat drie maten te klein was. Het knelde. Het verstikte. Het was de naam van een vreemde, een schim die ik in deze kille gangen had achtergelaten.

Ik draaide me langzaam om. Gregor stond daar, een silhouet tegen het flakkerende kaarslicht, zijn gezicht een masker van vrome strengheid. Had hij dan niets gezien? Zag hij niet dat de jongen die hij kende al lang was opgelost in deze stilte?

Ik zei niets. Woorden waren de valuta van zijn wereld, en ik was bankroet.

Ik liep langs hem heen. De afstand tussen ons was slechts een paar handbreedtes, maar het voelde als een oceaan.

Ik voelde zijn blik in mijn rug branden, een laatste, wanhopige poging om controle uit te oefenen, alsof hij me met de kracht van zijn ogen terug in het gareel kon dwingen.

Ik negeerde hem en greep de zware, ijzeren dwarsstaaf vast die de wereld buiten vergrendelde. Het metaal was ijskoud en ruw, een onverzettelijk gewicht dat al generaties lang de twijfel binnen en de waarheid buiten hield. Met een kracht die ik niet wist dat ik bezat, duwde ik de staaf opzij.

Het rauwe gekras van metaal op metaal echo(de) door de kille ruimte als een schreeuw van protest. Terwijl de staaf uit zijn sponning gleed, voelde ik een fysieke last van mijn schouders vallen. Het was alsof ik

niet alleen de deur ontgrendelde, maar ook de onzichtbare boeien die mijn geest al die jaren hadden bekneld.

Toen ik de zware eikenhouten deuren openduwde en de koude buitenlucht mijn longen vulde, was er geen angst. Alleen de ijzige, heldere opluchting van een man die voor het eerst de deur van zijn eigen cel had geopend.

H1.2: Tussen mist en steen

De wereld buiten de kathedraal lag onder een lijkwade van mist. Koude, zilveren druppels hechtten zich aan mijn huid, alsof de hemel zelf probeerde me schoon te wassen van het stof van de altaren. De woede om Gregor en het leven dat ik als een dode huid had afgeworpen, sudderde nog na in mijn bloed.

Elke kei op het pad beet door mijn dunne zolen. Het was een eerlijke pijn, een fysieke herinnering aan de jaren waarin elke stap werd bepaald door de knellende verwachtingen van anderen.

Had hij dan werkelijk niets gemerkt? Was hij zo verblind door de pracht van zijn stenen afgod, zo doof voor het eindeloze prevelen van gebeden die nooit verder reikten dan het gewelf, dat hij de man voor zijn neus niet meer zag?

Gregor diende een gebouw zonder hartslag en een God die zweeg. Voor hem was ik geen mens, maar een instrument in zijn liturgie, een radertje in een mechanisme van macht dat zich vermomde als heiligheid. Hij zag mijn strijd niet, alleen mijn gehoorzaamheid. Ik was geen broeder voor hem, maar een slaaf van de stilte, gevangen in een Orde waar de wet zwaarder woog dan het leven.

Met elke meter die ik aflegde, viel de zware eikenhouten deur van mijn verleden verder in het slot. De rillingen over mijn rug waren niet alleen van de kou; mijn zenuwen ontwaakten.

Toen viel de deur definitief dicht, met een klank als een punt achter een veel te lang hoofdstuk.

Ik stond op het voorportaal en keek neer. De kathedraal torende boven de stad uit, een stenen tiran, symbool van onwrikbare macht. Alsof de gewelven vanbinnen nog niet volstonden, moest het gebouw vanaf deze kale bergtop zelfs de hemel uitdagen.

Het pad naar de bewoonde wereld was smal en verraderlijk. Het slingerde langs de flanken van de berg, steen voor steen uit de rots gehakt door generaties die hier hun knieën hadden gebroken.

Diep in de kloven hoorde ik het onophoudelijke geraas van de Stroom van Verdriet. Het water stortte zich naar beneden met dwingende kracht, alsof de berg zich van zijn tranen wilde ontdoen. Beneden, bij de poorten van Mistbergen, zou de stroom breken en zich splitsen: de Sintel, die naar de eenzame wachttorens zou trekken, en de Westerstroom, die traag en grijs langs de muren van Westenrode zou vloeien.

Maar hier, op de hoogtes, bleef slechts één geluid over: een donderende echo van alles wat ik achterliet.

Direct naast het pad lag het oude kerkhof. Kapotte grafstenen stonden scheef in de harde grond, overgeleverd aan de elementen, terwijl het machtige gebouw daarboven onverstoort bleef glanzen. Het contrast was genadeloos: de eeuwige pracht van de tempel tegenover de vergane glorie van hen die hem hadden gebouwd. Voor de doden was er geen troost, alleen de schaduw van de kerk die over hun vergeten namen viel.

Ik zette de afdaling in. Mijn voeten vonden hun weg over het steen. Terwijl ik de steile flank afdaalde, gleed mijn blik over het kerkhof en bleef haken aan een grafsteen die voorover in de modder was gezakt. De inscriptie was door jaren van regen en vorst weggevreten, tot er niets restte dan een anonieme brok steen.

Een ijzige rilling trok door mijn ruggenmerg. Was dit alles? Wat bleef er over van een leven vol bloed, zweet en oprechte tranen? Slechts een naam die vervaagde, langzaam opgeslokt door de aarde?

Ik keek om. De kathedraal wierp haar massieve schaduw over de graven, alsof zij zich voedde met de anonimiteit van de doden. Met pijnlijke helderheid wist ik dat dit ook mijn lot zou zijn geweest. Ik zou zijn opgelost in Gregor's schaduw, een radertje in zijn vrome machine, tot ook mijn naam uit de wereld werd geschuurd.

Ik wendde mijn blik af en versnelde mijn pas. Ik zou niet naamloos sterven. Niet hier. Niet nu.

Het pad leidde me langs het verlaten marktplein, dat nog sliep onder een deken van mist. Mistbergen lag achter me. Voor me opende het boerenland zich.

H1.3: Het fluisteren van de wildernis

De overgang was scherp en genadeloos. Ik verruilde de kille, levenloze stenen van het dorp voor de mulle aarde van het boerenland. De verstikkende geur van wierook, die als een deken over mijn

herinneringen had gelegen, maakte plaats voor de rauwe, eerlijke damp van hooi en mest.

Hoewel de dood ons ook hier achtervolgde — de zwarte schaduw maakte geen onderscheid tussen marmer en modder — straalde het land een zekere vrede uit. Hier was de lucht niet bevuild door dogma's, maar doordrenkt met de geur van zweet en het eerlijke ritme van arbeid. Het was een bevrijdend contrast met de kille duisternis die de kathedraal als een giftige nevel achterliet. In de mest en de aarde voelde ik het leven, hoe kwetsbaar ook; in de kathedraal had ik alleen de dood geroken.

Het pad naar mijn geboortedorp Westenrode was nog ruim een uur lopen: een uur van eenzaamheid tussen verspreide boerderijen en de rand van het grote bos.

Het pad voerde me langs de eerste boerderij aan de rand van Mistbergen. Ik hield onwillekeurig mijn pas in. Dit was de plek van Rowan, mijn beste vriend. Nu restte slechts een skelet van hout en stro, een stomme getuige van de zwarte dood die door onze straten was getrokken.

De schaduw van de Orde had zijn tol geëist, erger dan welke ziekte ook. De boerderij stond verlaten, met een troosteloze aanblik die de kilte van het kerkhof op de berg weerspiegelde. De luiken hingen scheef, als gebroken oogleden die de wereld niet meer wilden zien. Ik herinnerde me ons laatste moment samen alsof de lucht nog trilde van zijn angst. Het moment dat ik zag langskomen als een flits van bloed en de dood.

Terwijl Gregor sprak over het zuiveren van de goddeloze elementen, zag ik Rowan zijn laatste adem uitblazen. Het was ondraaglijk om te zien hoe een man als Rowan werd verslonden door een systeem dat geen genade kende voor wie buiten de pas liep.

Met zijn verdwijning stierf mijn laatste restje hoop. Met hem stierf de jongen die nog in rechtvaardigheid geloofde. Op die drempel, tussen het stro en de leegte die hij achterliet, begreep ik dat, als er een God was, Hij toekeek hoe de tirannen wonnen. En die wetenschap verdiende mijn knieën niet langer.

In de verte bereidde een haan zich voor op de ochtend, maar zijn gekraai klonk als een leeg ritueel. Ik keek omhoog naar de plek waar de Morgenster zich voor het eerst aan mij had getoond. Daar, tussen flarden mist, was de ster geen bringer van onheil, maar een baken van

genadeloze eerlijkheid. Een licht dat niet vroeg om mijn knieën, maar om mijn ogen.

Terwijl de boerderij van Rowan in de mist achter me verdween, veranderde het landschap. Het strakke ritme van de akkers maakte plaats voor grond die door de mens leek vergeten: puur, verwilderd, ongetemd.

Hier heerste een andere vorm van heiligheid. Heuvels golfdend door het land als de ruggen van slapende dieren, bedekt met hoog gras en wilde bloemen. In de verte stond een enkele boom als wachter, zijn takken reikend naar een hemel die hier opener leek.

Het was de stilte van het leven zelf. Geen echo van voetstappen op steen, geen zwaarmoedig gebeier van klokken. Deze stilte leefde. Alleen het zachte, aarzelende gezang van vogels droeg door de ochtendlucht.

Daaronder klonk het kabbelende lied van de Westerstroom. Hier was het woeste geraas van de berg veranderd in een kalm gemurmel. Het water glinsterde tussen de rietkragen, een zilveren lint dat de grens markeerde tussen de getemde wereld van de mens en de diepte van de wildernis waar ik naartoe ging.

De mist hing nog als een dunne sluier over de heuvels, maar de opkomende zon brandde er gaten in. Licht brak door in banen van goud en zilver, zo fel dat het pijn deed aan mijn ogen, gewend aan de schemering van de kathedraal.

Een uur geleden stond ik nog in een graf van steen. Nu voelde het alsof ik een nieuwe wereld betrad — een wereld die geen namen nodig had om te bestaan.

Terwijl mijn voeten het pad vervolgden, dacht ik terug aan wat er enkele uren geleden was gebeurd — het moment dat mijn verleden van mijn toekomst scheidde.

De beelden van Rowan brandden op mijn netvlies. Ik had hem zien sterven, daar waar de Orde haar ware gezicht toonde, en ik had niets kunnen doen. Ik was gevlucht, hem achterlatend in het stof, terwijl alles in mij schreeuwde om terug te keren. Die vlucht had me achtergelaten met niets dan verlamme vertwijfeling en een bodemloze schuld.

Ik was een gebroken man, dolend door de duisternis, niet wetend dat de wereld die nacht onder mijn voeten zou verschuiven.

Hier was het gebeurd. Hier was de hemel opengebarsten en had het onmogelijke licht mij geraakt. En daar, verderop, lag de rand van het

bos. Het bankje. De plek waar mijn bestaan met gewelddadige helderheid samenviel. Daar had ik mijn oude naam afgelegd als een bebloed kleed.

Ik hield in en keek nog eenmaal over mijn schouder. In de verte hing het grauwe silhouet van de kathedraal in de mist — een stenen spook uit een leven dat niet langer het mijne was.

Toch voelde ik Gregor nog. Zijn adem in mijn nek. Zijn blik in de schaduwen. Elke boom leek hem te dragen, elke mistflard zijn ogen te verbergen. Ik had de kathedraal verlaten, maar haar schaduw liep met me mee.

Mijn oude leven was voorbij. Mijn nieuwe leven lag voorbij de bomen. Ik versnelde mijn pas.

Nog even.

H1.4: Het baken van rust

Ik bereikte het houten bankje aan de rand van het dorp. Het hout was vochtig en koud, maar voelde echter dan de fluwelen banken in het koor. Ik ging zitten en liet de woede toe.

Het was geen blinde woede, maar brandstof.

Gregor dacht te heersen met woorden, maar was vergeten hoe hij moest luisteren. Hij woog zielen in steen, en ik was te zwaar geworden voor zijn weegschaal.

Hier, in de stilte van de ochtend, gaf ik mijn woede ruimte. De weg was lang en wat nog geregeld moest worden talrijk, maar voor nu waren er alleen de mist, de kou en de naam die in mij begon te gloeien.

Het bankje was mijn werk, ruw gehakt uit een omgevallen eik. In de kathedraal waren banken gladgesleten door angst, maar dit hout was eerlijk. Het splinterde. Het leefde.

Hier begon de stilte te spreken.

De herinnering sneed door de ochtend. De pest was als een zeis door het dorp gegaan. Ik had lichamen gezien, blauw en koud. Mensen voor wie ik had gebeden tot mijn stem brak, terwijl Gregor sprak over 'goddelijke rechtvaardigheid'.

Die dag brak er iets.

Ik was naar dit bankje gevlucht, weg van de stank van ontbinding en de holle psalmen.

En toen werd de hemel wakker.

Hoog boven de zwarte contouren verscheen de ster. Niet bleek, niet afstandelijk, maar witgloeiend, intens. Haar licht verdreef de kou uit mijn botten. Waar de Heer zweeg, sprak zij.

Niet met woorden, maar met licht.

Een trilling ging door me heen. Geen angst. Herkenning.

De wereld verstilde. De wind hield zijn adem in. De tijd stolde.

En toen hoorde ik het.

Niet buiten mij, maar in de lucht zelf, in alles tegelijk.

Een fluistering.

Lucian.

De naam klonk als brekend ijs, als licht dat een donkere kamer opent.

Het was geen gebed. Geen oordeel.

Een waarheid.

Op dat moment wist ik het: de ster was niet gekomen om mij te redden.

Maar om mij te laten zien dat ik mezelf kon redden.

Raphael was die avond gestorven, hier, op dit bankje — lang voordat ik de moed vond om de deur van de kathedraal achter me te sluiten.

H1.5: De Herinnering aan de Onrechtvaardigheid

Terwijl ik op het vochtige hout van het bankje zat, hoorde ik hun stemmen weer, echoënd in de holte van mijn maag. De beelden van de afgelopen nacht – het bloed, de paniek, mijn overhaaste vlucht – mengden zich met een herinnering van slechts enkele dagen geleden. Het was de dag dat de laatste hoop op een vreedzame uitweg was gestorven.

Gregor had me bij zich geroepen in de kille sacristie, met Aloysius vlak achter hem—zijn schaduw, zijn echo. Ze hadden toen al de blik van beulsknechten, ook al verborgen ze die achter hun vrome maskers. Ik herinnerde me flarden van het gesprek, je loyaliteit aan Rowan, had Gregor gezegd. Een gevaar voor de gemeenschap.....meegesleept in zijn val.

Toen wist ik het al: ze waren niet van plan hem te helpen, ze waren van plan hem te vernietigen. Die woorden waren de koude, heldere breuk in mijn binnenste geweest. De gebeurtenissen van vannacht waren slechts het gruwelijke eindpunt van een weg die zij al lang geleden hadden uitgestippeld.

Ik was geen broeder meer van deze moordenaars. Ik was een vreemde geworden in de gangen van mijn eigen leven. Die laatste

waarschuwing in de sacristie was de dag geweest dat ik begreep dat ik liever een banneling in de waarheid was, dan een dienaar van hun leugen.

Ik schudde de herinnering van me af en stond op van het bankje. De woede was er nog steeds, maar ze was nu kalmer, een brandstof die me vooruit dreef. De mist begon eindelijk op te trekken en onthulde een pad dat ik nog nooit eerder echt had gezien. Het dorp beneden riep me, maar niet langer als de Raphael die gehoorzaam de klokken luidde.

Onder mijn huid gloeide de naam Lucian als een geheim kompas. De vlucht was een dwaaltocht geworden, en aan het einde daarvan wachtte de man die ik werkelijk moest zijn.

H1.6: De Breuk met het Bloed

De wereld om me heen ontwaakte uit haar sluimer. Een eekhoorn ritselde behoedzaam omlaag langs de ruwe schors van de grote eik naast mijn bankje, zijn kraallogjes zoekend naar voedsel in het ochtendlicht. Voor mij was het een teken: de tijd van rust was voorbij. Ik had afspraken in het dorp, verplichtingen aan een leven dat ik niet langer herkende als het mijne.

Als eerste wachtte mijn broer, Emanuel. Als schepen van het dorp was zijn uitnodiging kort en dwingend geweest. Had hij met Aloysius gesproken? Had de schaduw van de kathedraal zijn huis al bereikt? Ik zou er snel genoeg achter komen.

Het dorp lag diep in het dal, een verzameling grauwe daken onder de grimmige schaduw van de kathedraal.

Aan de rand van het dorp lag de handelsroute.

De bedrijvigheid van de handelsroute zwol aan; zwaarbeladen karren denderden over de keien. Deze weg, de stoffige ruggengraat van het rijk, volgde trouw de loop van het water. Hij begon hoog bij de poorten van Mistbergen, slingerde langs de steile oevers van de Sintel naar beneden, om zich in het dal vast te klampen aan de Westerstroom. Vanuit hier reikte het plaveisel als een onstuitbare ader langs alle dorpen en steden in de provincie, een pad dat zowel de rijkdom als de ijzeren wil van de Orde naar de verste uithoeken van het land bracht.

Ik stak snel de weg over naar Emanuel.

Het huis van Emanuel weerspiegelde zijn status: groot, statig en koud. Hij stond in de deuropening, een imposante verschijning met de zware

zilveren ketting van zijn ambt om zijn nek. Zijn handen waren warm en week, geurend naar de wierook van de kansel in plaats van naar eerlijk werk.

"Raphael!" Zijn stem bereikte me als een verre echo, vervormd door de ruis in mijn eigen hoofd. Ik hoorde de woorden als "verplichtingen" en "boodschapper van de Orde" maar ze voelden betekenisloos, als het gekras van een vogel tegen een raam. Ik keek naar zijn handen—week en wit, geurend naar de dure was van de kansel—en herinnerde me de ruwe, eerlijke handen van Rowan. Het contrast was misselijkmakend.

Emanuel's mond bewoog, een masker van vrome minachting. Ik ving flarden op van zijn oordeel: "de weg kwijt", "ketterij", "toezicht op de familie". Hij sprak de taal van de macht die mijn broeder had vermoord, en terwijl hij sprak, zag ik de onzichtbare draden waarmee de Orde hem bewoog. Hij was geen broer meer; hij was een verlengstuk van de stenen muren op de berg.

"Ik verlaat de macht van de kathedraal," zei ik, en mijn eigen stem klonk vreemd in mijn oren, rauw en definitief.

Zijn kille lach was het laatste wat ik me herinnerde voordat ik de zware eikenhouten deur dichttrok. De knal galmde na door de straat, een punt achter ons gedeelde bloed. Terwijl ik wegliep, voelde ik zijn blik nog in mijn rug branden, maar de afstand tussen ons was als een oceaan geworden.

Ik versnelde mijn pas. De markt wachtte, een kolkende massa waar ik mijn schaduw hoopte te verliezen.

Ik dreef de woede voor me uit naar de wijk bij de grote muur. Daar, tegenover het plein van de kleine kerk, lag mijn ouderlijk huis. De schaduw van het klooster viel eroverheen als een roofvogel.

Nestor wachtte daar op me. Ik rook de geur van stof vermengd met de geur van kruiden, "Raphael..... eindelijk ...daar ben je". Maar zijn stem kwam niet binnen mijn hoofd kwam steeds voller te zitten en ik kreeg slecht flarden mee, "Gregor.....de Orde.....je rozenkrans..."

Ik vertelde hem dat ik deze niet meer wilde hebben. En ik nam afscheid van Nestor zonder er bij stil te staan dat dit het afscheid was van een deel van mijn verleden.

Ik versnelde mijn pas tot een drafje terwijl ik de markt naderde. Het was vrijdag, de dag waarop de markt die aan de handelsroute lag,

veranderde in een kolkende massa, maar voor mij voelde het als een processie naar mijn eigen executie.

Voordat ik verder liep, werd ik aangehouden door Lucinda.

"Dag Raphael," sprak ze met een stem vol deernis. "Het spijt me zo van Rowan. Ze zeggen dat hij een gevaar was voor de orde... maar God zal over hem oordelen."

Een bittere woede vlamde op. "Rowan was geen gevaar, Lucinda. Hij was een vrij mens," zei ik kort. Ik zag de angst in haar ogen; zij zat gevangen in de wereld van knielen en bidden. Ik liep snel door mijn hart joeg niet langer alleen van spanning, maar ook van een vurig verlangen naar het onbekende. Een nieuw leven, ver weg van de schaduwen die me hier probeerden vast te houden.

De markt was een kolkende massa van mensen, dieren en lawaai. Kraampjes met krijsende kippen stonden zij aan zij met kleermakers en handelaren in specerijen. Maar zelfs hier, tussen de geuren van vers brood en natte wol, was de verstikking van het geloof tastbaar. Gregor hield de markt in een ijzeren greep; alles moest volgens zijn strenge regels verlopen. Er was zelfs een ruimte tussen de kramen vrijgemaakt, een provisorisch altaar waar men geacht werd te knielen en te bidden.

Mijn doel was simpel: proviand inslaan voor vier dagen — de tijd die ik nodig zou hebben om het volgende dorp te bereiken. Daarna zou ik moeten leven van het land of van de kracht van mijn eigen handen. Ik probeerde onopvallend door de menigte te glippen, mijn gezicht verborgen. Ik gunde mezelf geen seconde om opgelucht te ademen. Met trillende vingers schoof ik een handvol munten naar de bakker voor een homp brood en wat gedroogd vlees, mijn ogen constant schietend naar de hoeken van het plein. De markt, die ooit een plek van plezier was, voelde nu als een doolhof van vijandige ogen. Ik glipte tussen twee kramen door en dreef mezelf de zijsteegjes in, weg van de hoofdweg. Pas toen de geluiden van de handel vervaagden en de zilveren berken van Lilly's tuin opdoken, voelde ik mijn angst iets verslappen, om plaats te maken voor de pijn van het laatste afscheid.

H1.7: De Waakzaamheid van Lilly

Ik liep in looppas naar het kleine huisje van mijn zusje, Lilly. Het lag daar verscholen achter de zilveren berken, een plek die altijd als een veilige haven had gevoeld, maar die nu werd overschaduwd door de onzichtbare ogen van de Orde.

Toen ze de deur opende, zag ik de angst in haar ogen—dezelfde angst die ik bij Nestor had gezien. "Raphael?" fluisterde ze, terwijl ze me snel naar binnen trok. "Je moet hier niet zijn."

Ze sprak over Gregor, over mannen die gestuurd waren, maar haar woorden verdronken in een verstikkende snik.

Lilly snikte, een geluid van pure machteloosheid. "Luister naar me. Ik moet weg, maar dit is geen afscheid. Zorg dat je klaar bent. Hou Merel dicht bij je en vertrouw op Nestor als de nood aan de man komt. Ik ga een weg zoeken, een plek waar we weer kunnen ademen."

Ik trok haar tegen me aan. Dit was geen afscheid van iemand die ik nooit meer zou zien, maar een bezorgde omhelzing van een broer die zijn zusje achterliet in een brandend huis. Ik drukte een kus op haar voorhoofd—een zwijgende eed dat ik haar niet zou vergeten in de schaduwen van de vlucht.

"Blijf waakzaam," fluisterde ik.

Toen ik de deur achter me sloot, voelde ik de zwaarte van de verantwoordelijkheid. Ik was niet langer alleen op de vlucht voor mijn eigen leven; ik was het pad aan het effenen voor ons allemaal.

H1.8: Onder de Morgenster

De klik van Lilly's deur trilde nog na in mijn vingers toen ik de straat uitliep. Ik keek niet meer om. Elke stap die ik zette, voelde als een bevrijding van een loodzwaar gewicht, maar ook als een sprong in een peilloze diepte. Ik liet het dorp achter me, de dichte bebouwing maakte plaats voor de open velden en de uitgestrekte handelsroute die als een stoffig lint naar de horizon kroop.

De eerste uren werden geregeerd door een paranoïde koorts. Bij elk gerammel van een naderende kar, bij elk stofwolkje in de verte, dook ik de berm in. Ik zag de schaduw van Gregor in elke boom en hoorde de ijzige stem van Aloysius in het ruisen van de wind. De macht van de kathedraal was niet gestopt bij de stadsmuur; ze zat in mijn hoofd, als een kwaadaardig virus dat me vertelde dat ik nergens veilig was.

Maar naarmate de zon haar hoogste punt passeerde en langzaam weer begon te dalen, veranderde er iets. De lucht werd ijler, de geluiden van de bewoonde wereld stierven uit. Ik liep langs eenzame hutjes waar rook traag uit de schoorstenen kringelde, en vermeed de grote steden die als grijze vlekken aan de horizon verschenen. Ik zocht de stilte op. De stilte die ik vroeger vreesde, maar die nu mijn enige bondgenoot was.

Het land om me heen ademde in een ritme dat ik lang vergeten was. Hier heerste een diepe, weldadige rust; de scherpe stemmen van mensen en het dwingende gebeier van de kerkklokken waren weggefallen, vervangen door de zuivere taal van de wildernis. Alleen het zachte gefluit van een vogel in de verte en het ritselen van het struikgewas doorbraken de stilte.

Een haas schoot plotseling uit de dekking van het hoge gras en verdween met snelle sprongen in het struikgewas, terwijl een hert even later behoedzaam tussen de berken door stapte. Het hield de kop hoog, de neusvleugels trillend, en keek me met grote, donkere ogen nieuwsgierig aan. In die blik lag geen verwijt, geen claim op mijn ziel. Deze ongetemde rust kalmeerde de storm in mijn binnenste. Voor het eerst sinds ik de poorten van de kathedraal achter me had dichtgetrokken, voelde ik dat de woede plaatsmaakte voor een diepe zekerheid. De natuur bood me de geborgenheid waar ik in de stenen tempels van Gregor vergeefs naar had gezocht. Ik voelde aan alles dat ik op het juiste spoor zat. Ik was niet langer aan het vluchten; ik was op weg naar een wereld waar ik eindelijk thuis kon horen, een wereld die geen namen nodig had om echt te zijn.

's Avonds, toen de schemering het landschap in diepblauw hulde, zocht ik een schuilplaats onder een overhangende rots of een dichte boomgroep. Ik ontstak geen vuur; ik wilde niet gevonden worden. Ik at van mijn proviand—het brood smaakte naar vrijheid, droog en eerlijk.

En daar, aan de hemel, verscheen ze weer. De Morgenster. Ze straalde met een helderheid die alle twijfel wegnam. In haar licht was ik geen weggelopen monnik, geen verrader van de kerk, geen gebroken broer. Ik was Lucian.

Terwijl de wereld om mij heen sliep, beseftte ik dat mijn vlucht geen toeval was. De kathedraal had mij opgeëist, maar de ster had mij geroepen. Het was niet langer de schaduw van Gregor die mijn pad bepaalde; het was dit licht dat mij koos.

Tijdens deze lange dwaaltocht, terwijl de blaren op mijn voeten brandden en de eenzaamheid mijn enige metgezel was, begon mijn geest echter terug te dwalen. Nu de dreiging van het heden wegviel, kwamen de schaduwen van het verleden omhoog. Hoe was het zover gekomen? Hoe had die ene man, Gregor, zo diep kunnen doordringen in de wortels van mijn bestaan? Waren er al die tijd geen tekens geweest? Ik was pas 11 jaar en ik was al onder zijn hoede, zijn beste leerling.

Ik sloot mijn ogen tegen de koude nachtwind en de beelden uit mijn jeugd drongen zich aan me op. De tijd dat ik nog een jongen was met een onbevangen hart, voordat de schaduw van de kathedraal over mijn onbevangenheid verzwolg. Ik herinnerde me de dag dat de poorten van het klooster zich achter me sloten en de wereld voor het eerst koud werd.

De reis naar het Sterrendael was nog lang, maar de reis naar binnen—naar de jongen die Raphael was voordat hij Lucian werd—was zojuist begonnen.

Mijn instinct leidde me weg van de gebaande paden, dieper de bossen in waar de oude wachttorens als een eenzame wachter boven de bomen uitstak. Ik zocht geen schuilplaats, ik zocht een anker. Emma. Zij was de enige die de wereld zag zonder de filters van wierook en dogma's. Bij haar hoefde ik niet de monnik te zijn die twijfelde, of de rebel die vluchtte. Zij was de spiegel van de werkelijkheid die ik zo wanhopig nodig had.

Terwijl ik de voet van de toren naderde, voelde ik de zwaarte van mijn pijn minder drukken. Ik ging niet naar haar toe voor troost, maar voor de waarheid die zij als geen ander bewaakte. In de stilte van de nacht was zij de enige getuige die ik kon verdragen.